

[Handelsministeren.]

brug, vistnok det største Sukkerforbrug pr. Indbygger i noget Land i Verden. Sukker er jo et udpræget Næringsmiddel, og da det har været paa Tale, at der, hvis der ikke blev truffet en Ordning, som Staten medvirkede til, ikke vilde blive dyrket Sukkerroer i nævneværdigt Omfang, i hvert Fald ikke i et saadant Omfang, at Forbruget blev blot tilnærmelsesvis tilfredsstillet, saa at det kunde blive nødvendigt at tilvejebringe meget betydelige Beløb, mange, mange Millioner Kroner i udenlandsk Valuta til det nødvendige Indkøb af Sukker fra Udlandet — og i disse valutavanskelige Tider kunde ogsaa dette melde sig for os som et stort og meget vanskeligt Spørgsmaal —, har Regeringen anset det for nødvendigt at træffe en særlig Ordning, hvorved man, saa vidt det overhovedet er gørligt, sikrer Landets Forbrug af Sukker gennem egen Produktion. Helt lader det sig neppe gøre, fordi vore Fabrikkers Kapacitet ikke er saa stor, at vi kan producere det hele, men vi kan producere den aldeles overvejende Del af Forbruget. Hvis man vil dyrke Roer i tilstrækkelig Udstrækning, antager jeg, vi vil være i Stand til at producere op imod 170 Mill. kg, maaske lidt derover.

Under Forhandlingerne i Folketinget har man fra alle Sider, ogsaa fra Venstres Side — Venstre er dog i Folketinget gaaet imod det foreliggende Lovforslag —, erkendt, at Spørgsmaalet er af saa stor og vidtrækkende Betydning, at det i Aar er nødvendigt at træffe særlige Foranstaltninger; det er for Resten første Gang, at dette er erkendt fra alle Sider. Man har erkendt det fra Venstres Side ud fra valutamæssige og beskæftigelsesmæssige Betragtninger, og det tillægger jeg en væsentlig Betydning. Men Venstre har stillet sit eget Forslag i Folketinget, et Forslag, som jeg ikke her skal komme nærmere ind paa, da det er blevet forkastet, men som gik ud paa at yde Tilskud til Roedyrkingen, altsaa et regulært Statstilskud. Dette Forslag har ikke vundet Tilslutning fra anden Side. Derimod er det Forslag, som jeg nu har gjort Rede for for det høje Landsting, vedtaget med Tilslutning af de to Regeringspartier og det konservative Folkeparti, og jeg anbefaler det til det høje Tings Velvillie.

Jeg beder om at faa en saa hurtig Behandling som muligt, for at Roedyrkerne og Fabrikkerne i god Tid kan faa sluttet de Overenskomster, som nødvendigvis maa sluttet, inden den endelige Beslutning om at dyrke Roer kan tages.

H. C. Andersen: Jeg skal være villig til at indrømme, at det er betydelige og vanskelige Opgaver, der i disse Tider lægges paa den højtærede Handelsminister. Jeg skal ogsaa være villig til at indrømme, at den højtærede Minister løser mange af disse Opgaver paa en tilfredsstillende Maade og kommer til Resultater, om hvilke man maa sige, at det er de rigtige. Den Opgave, der hedder Sukkerordningen, maa vel nok betragtes som værende en betydelig og tillige en meget vanskelig Opgave. Jeg kan kun paaskønne, at den højtærede Minister har taget sig Opgaven paa og nu prøver paa at løse den. Han mener jo, som Forslaget viser, at have løst Opgaven, men jeg kan ikke indrømme, at den højtærede Minister er kommet til det rigtige Resultat ved Løsningen af denne Opgave.

I de senere Aar har Spørgsmaalet været stadig tilbagevendende. Ganske naturligt har det det, fordi store Interesser knytter sig til dette Spørgsmaal i forskellige Ægne af Landet. Man kan godt paastaa, at det for Lolland-Falsters Vedkommende er et Livsspørgsmaal for mange Mennesker, baade for de Tusinder af Landmænd, som har Roedyrkingen som et Led i deres Bedrift, og ikke mindre for alle de Tusinder af Arbejdere, som har deres væsentligste Aarsfortjeneste i Sukkerroemarkerne dernede. Derfor er det forstaaeligt, at Landbrugets Folk i de senere Aar har henvendt sig til Regering og Rigsdag og anmodet om, at der maatte blive truffet en Ordning, foretaget en eller anden Hjælpeforanstaltning. Denne Landbrugsgren, der, som jeg nævnte, giver Arbejde til en meget betydelig Arbejderhær, har i de seneste Aar paaviseligt givet et meget betydeligt Under-skud, og naar man kender Arbejdets Besværlighed, som vi kender det, der ser det blive udført det ene Aar efter det andet, kan man ikke undres over, at den Tid i Aar vilde være inde, da man gik bort fra Dyrkingen af Roer over til Avl af andre Afgrøder, som i hvert Fald gav et mindre Arbejde, end Dyrkingen af Sukkerroer giver.

Ministeren har, som sagt, stillet sig velvillig overfor Dyrkernes Ønsker, og det forstaaer jeg meget vel, thi det Beskæftigelses-spørgsmaal, der her er Tale om, maa ganske naturligt ligge Ministeren stærkt paa Sinde, og det kan ikke være ham eller Rigsdagen i det hele ligegyldigt, om en Mængde Mennesker ved Arbejdet med Sukkertilvirkningen holdes fri for Gangen til Hjælpekasser eller andre Institutioner af lignende Art i Sommermaanederne og ligeledes i